

Tiesa šo pirmo pamatu ir sadalījusi divās daļās, kas attiecas, pirmkārt, uz pareizas tiesvedības principa neievērošanu un, otrkārt, uz tiesas neatkarības un objektivitātes principu neievērošanu. Pirmajā pamatā Tiesa norāda, ka Vispārējās tiesas secinājums, saskaņā ar kuru Tiesai ir jāpārstāv Savienība saistībā ar iepriekš minēto prasību par zaudējumu atlīdzību, acīmredzami ir pamatots ar judikatūru, kas ir aizsākta ar spriedumu *Werhahn Hansamühle* u.c./Padome un Komisija (no 63/72 līdz 69/72, EU:C:1973:121; turpmāk tekstā – “spriedums *Werhahn* u.c.”). Minētajā judikatūrā rastais risinājums ir tāds, ka tad, ja Kopiena – tagad Savienība – ir aicināta atbildēt par kādas tās iestādes rīcību, to Savienības tiesā pārstāv iestāde (vai iestādes), kurai ir piedēvējams atbildību izraisošais fakts. Tiesa apgalvo, ka šāds risinājums neesot piemērojams šajā lietā, jo, ņemot vērā dažādus apstākļus, rezultāts faktiski, kā izrādās, ir pretrunā pareizas tiesvedības interesēm, kas, kā skaidri izriet no sprieduma *Werhahn* u.c., ir šāda risinājuma jēga. Šajā kontekstā Tiesa pakārtoti norāda arī uz to, ka nav ievērota LESD 317. panta pirmās daļas un Regulas Nr. 966/2012⁽¹⁾ 53. panta 1. punkta piemērošanas joma, ciktāl saskaņā ar tiem Vispārējai tiesai esot bijis jāatzīst princips, ka tāda zaudējumu atlīdzība, kāda ir prasīta šajā lietā, ir jāsedz no tās Savienības budžeta sadaļas, kas attiecas uz Komisiju.

Pirmā pamata otrajā daļā Tiesa, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2008. gada 10. jūlija spriedumu *Mihalkov* pret Bulgāriju (prasība Nr. 67719/01), apgalvo, ka Vispārējā tiesa, atzīstot, ka Tiesai ir jāpārstāv Savienība saistībā ar *L. Marcuccio* prasību par zaudējumu atlīdzību, nav ievērojusi prasības par tiesas neatkarību un objektīvo objektivitāti. Faktiski, tā kā, pirmkārt, iespējamo atbildību izraisošais fakts ir noticis, iztiesāšanas sastāvam veicot tiesas spriešanas funkcijas, un tā kā, otrkārt, iztiesāšanas sastāvs, kam ir jāizskata lieta i) pieder tai pašai tiesu iestādei (Vispārējā tiesa), kurai pieder iztiesāšanas sastāvs, kam tiek piedēvēts atbildību izraisošais fakts, un ii) ir daļa no atbildētājas tajā pašā lietā (Tiesa), ar kuru ir profesionāli saistīti šī iztiesāšanas sastāva tiesneši, iepriekš minētās prasības esot apdraudētas, it īpaši gadījumā, kad, kā uzskatīja Vispārējā tiesa, tāda zaudējumu atlīdzība, kāda ir prasīta šajā lietā, ir jāsedz no budžeta sadaļas, kas attiecas uz Tiesu.

Otrajā pamatā Tiesa apgalvo, ka, tā kā pārsūdzētajā rīkojumā nav ietverts konkrēts tās argumentācijas atspēkojums, ko Tiesa bija paudusi Vispārējā tiesā un kas bija pamatota ar vairāku Tiesas spriedumu – tostarp spriedumu *Groupe Gascogne*/Komisija (C-58/12 P, EU:C:2013:770), *Gascogne Sack*/Komisija (C-40/12 P, EU:C:2013:768) un *Kendrion*/Komisija (C-50/12 P, EU:C:2013:771) – piemērošanas jomu, pārsūdzētajā rīkojumā ir pieļauts pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Regula (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV L 298, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2015. gada 20. februārī iesniedza *Symvoulio tis Epikrateias* (Grieķija) – *Kapnoviomichania Karelia AE/Ypourgos Oikonomikon* (Finanšu ministrs)

(Lieta C-81/15)

(2015/C 138/56)

Tiesvedības valoda – grieķu

Iesniedzējtiesa

Symvoulio tis Epikrateias

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Kapnoviomichania Karelia AE*

Atbildētājs: *Ypourgos Oikonomikon* (Finanšu ministrs)

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīva 92/12/EEK⁽¹⁾, ņemot vērā Savienības tiesību vispārējos principus, it īpaši efektivitātes, tiesiskās noteiktības un samērīguma principus, ir interpretējama tādējādi, ka tādā gadījumā, kā šajā lietā aplūkots, tā nepieļauj piemērot tādu dalībvalsts tiesību normu kā Muitas kodeksa 108. pants, saskaņā ar kuru apstiprinātu noliktavas saimnieku var atzīt par solidāri atbildīgu par administratīvo sodu samaksu par to preču kontrabandu, kas transportētas no tā akcīzes preču noliktavas saskaņā ar atliktās nodokļa maksāšanas režīmu un kas kontrabandas rezultātā nelikumīgi izņemtas no minētā režīma – neatkarīgi no tā, vai pārkāpuma izdarīšanas brīdī tas bija preču īpašnieks saskaņā ar privāto tiesību normām, kā arī no tā, vai starp kontrabandas īstenotājiem, kas ir iesaistīti minētajā pārvadājumā, un apstiprinātu noliktavas saimnieku pastāv līgumiskas attiecības, no kurām var izsecināt, ka tie ir rīkojušies kā tā pilnvarotie?

⁽¹⁾ Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīva 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV L 46, 1. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08 H & R ChemPharm GmbH/Eiropas Komisija 2015. gada 24. februārī iesniedza
H & R ChemPharm GmbH**

(Lieta C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: H & R ChemPharm GmbH (pārstāvji – M. Klusmann un S. Thomas, Rechtsanwälte)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08, ciktāl tas skar prasītāju;
- pakārtoti, atbilstoši samazināt prasītājai uzlikto naudas sodu, kas 2008. gada 1. oktobra apstrīdētā lēmuma 2. pantā noteikts EUR 22 miljonu apmērā;
- turklāt, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna nolēmuma pieņemšanai;
- atcelt saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 90. panta a) punktu piespriestos tiesāšanās izdevumus, kas noteikti EUR 10 000 apmērā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir iesniegta par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2014. gada 12. decembra spriedumu lietā T-551/08, H&R ChemPharm GmbH/Komisija (reģ. Nr. 651533), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja prasību atcelt Komisijas 2008. gada 1. oktobra lēmumu C(2008) 5476, galīgā redakcija, (Lieta COMP/39181 – Sveču vaski), ciktāl tas skar prasītāju.